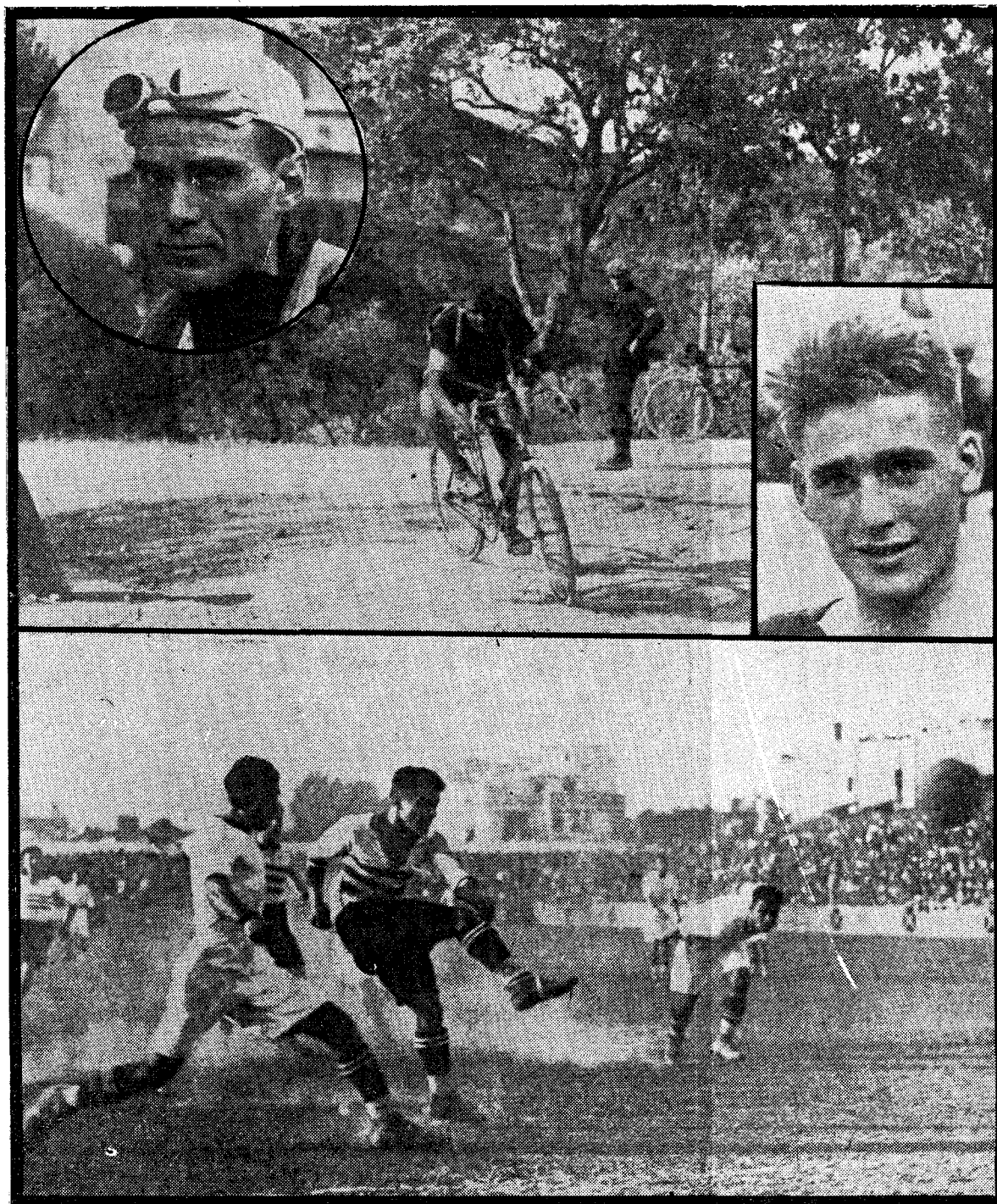


# L'ESPORT CATALÀ

Nº 22

ANY I ■ 1 DE SETEMBRE ■ 1925



## *El Campionat ciclista de Sans*

*Al medalló: Teodor Monteys, guanyador de la dura carrera Barcelona-Manresa-Barcelona.— A la dreta: Josep Cebrián Farre, campió de Sans.— Un aspecte de la cursa.*

## *Sans - Europa*

*El superb xut de Monleón que valgué l'únic gol del partit i la victòria de la Unió*

# TENNIS

## El concurs Studebaker

Han tingut lloc a les pistes del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria els partits corresponents al concurs organitzat per la casa Studebaker, la gran marca motorista, que aconseguí reunir un bon nombre d'inscripcions ensems que un respectable lot de premis, tot ço que féu altament simpàtic el tal concurs.

Tots els dies del torneig es veieren ben animades les pistes del Centre, i encara més, no cal pas dir-ho, els dies de les finals.

Aquestes van donar els resultats esmentats a continuació:

Campionat individual homes:

M. Casanovas guanya M. Cruset, per 6-2, 6-1.

Campionat parelles homes:

M. Casanovas - R. Ehrlic guanyen M. Cruset - L. Romagosa, per 6-3, 6-4.

Individual homes (avantatges):

Romagosa guanya Ehrlic, per 9-7, 6-3.

Parelles homes (avantatges):

Romagosa - Crous guanyen Ehrlic - Cruset per 2-6, 6-3, 6-1.

Han estat justament felicitats els guanyadors del concurs, el mateix que llurs organitzadors i donants de premis.

## Encara més de la Copa Davis

Les noves arribades a nosaltres fins moments abans d'acabar la compaginació del nostre darrer número, ja donaven per definitiu el triomf d'Austràlia en lluitar contra el Japó per a la final de la zona americana de la cèlebre Copa Davis, perquè portaven guanyats els tres partits fins aleshores jugats.

Encara una altra victòria assolí l'equip australià, i aquesta fou aconseguida per Hawkes, suplent, damunt Fukuda, també suplent, per 6-1, 6-3, 6-0, el qual resultat palesa l'alta categoria del jugador australià, i ja és sabut que aquest, de parella amb Patterson, guanyà el "doble" contra la forta parella japonesa Shimitau-Harada, sense perdre cap "set".

Amb tot, no feu completa la victòria dels australians, car aquests han hagut de resignar-se en veure com el seu primer jugador, Patterson, era vençut pel nipó Harada, per 6-2, 3-6, 6-1, 7-5.

Decididament, Harada s'ha manifestat una espècie d'home "sorpresa", i no content amb vèncer a M. Alonso, ara ha batut el "leader" australià,

obtenint damunt d'ell un millor "score" que l'aconseguit contra el jugador espanyol.

Contra aquest s'apuntà 20 jocs a favor per 18 en contra, mentre que contra Patterson en guanyà 22 i en perdé 14. Permet dir, això, que M. Alonso guanyaria a G. L. Patterson?...

Resumint: la normal victòria d'Austràlia contra el Japó, l'oposarà a França; els "defensors" de la nació veïna estan esperant el moment de disputar als Estats Units la possessió de la Copa, i donen per descomptat llur triomf damunt els australians.

En aquest aspecte, ens inclinem pels francesos, amb completa discrepància de criteri amb J. O. Anderson, l'"inacabable" jugador australià, qui, en ésser entrevistat per un redactor de "Referee", a Sidney (Austràlia), ha declarat éstar segur que el seu equip guanyarà fàcilment a França, i molt possiblement a Nord-Amèrica...

"Stop!" No ho creiem pas així, sinó al contrari, com hem dit, per més que el triomf de França no és del tot planer, i menys quan la parella "ideal" francesa Lacoste-Borotra acaba d'ésser batuda al campionat "doble" dels Estats Units, pels nord-americans Withe-Thalheimof, en tant que llur compatriotes Decugis-Brugnon eren eliminats per Tilden-Wien...

D. S. G.

**Aquest número ha passat per la censura governativa**

**VELOCITAT**

**RESISTENCIA**

**Visiteu el nou Saló  
d'Exposició dels fa-  
mosos Automòbils**



**L'As dels cims**

**El cotxe que reuneix totes  
les bones condicions**

**Vencedor en la carrera en  
Costa "Col de Nave"  
(23 d'agost 1925) en la cate-  
goria de cotxes de carrera**



**Agents generals per a Espanya:**

**Oliveres i Casacuberta**

**Passeig de Gràcia, 96 - Telèfon 2589 G.**

**B A R C E L O N A**

**TURISME**

**ECONOMIA**

Redacció:  
Barbarà, 11 i 13

Administració:  
Pastís de Gràcia, 34, enl.

Telèfons 1316 A. i 1451 A.

Adreça telegràfica: VIBERNA

# L'ESPORT CATALÀ

ANY I Barcelona, 1 de Setembre de 1925 N.º 22

Preus de subscripció:

BARCELONA  
Pesseïes 3.50 al trimestre  
CATALUNYA  
Pesseïes 3.75 al trimestre  
Número solt: 30 cèntims

## L'estadística negra

Es indubtable, i per consegüent no pot pas negar-se la crisi de l'esport. Crisi, no en el sentit material de la paraula, ja que l'esport es troba avui al punt culminant i les seves manifestacions prenen d'habititud un gran relleu, fins tal volta excessiu. La crisi de l'esport és més aviat de moral, de desviació i del marasme en què avui s'agita.

El president de la Confederació Helvètica, M. Martin, en un parlament fa poc temps pronuncià tingué una frase justa—reproduïda ja en aquestes mateixes columnes—, que expressa íntegrament el perill actual del moviment esportiu: "L'esport és un mitjà i es desvia el seu comès en pretendre esdevenir una finalitat." En el nostre país, el problema apenas si ha estat mirat amb interès, i ens dol haver de dir que en la major part dels casos que algun element del camp intel·lectual ha volgut internar-se en aquesta qüestió, de trama ben complicada, ho ha fet amb una manca total de coneixement sobre els fets, i, per tant, els seus escrits no han passat de divagacions més o menys afortunades, segons la mentalitat del públic que s'ha entretingut en llegir-lo i considerar-lo.

La crisi de l'esport no és un problema local, car per dissort s'ha fet universal. Hom diria que l'esport s'ha desenvolupat excessivament de pressa en la massa, i la impressió no és pas ara tan afalagadora com hom es prometia uns anys enrera.

Entre la complexitat de causes que ens han portat a la situació actual, és, no cal dissimular-ho, la part excessivament espectacular que ha pres l'esport. Això en països com la de l'arquitecte que hagués aconselleria, que de la més pregonera ignorància ha passat d'un salt—potser una mica prodigiós—a ésser considerat com potència de primer ordre, no podia reportar sinó conseqüències lamentables; la situació actual és com lade l'arquitecte que hagués aconseguit bastir en poques hores un monumental edifici, i una vegada l'obra feta es trobés que no hi ha fonaments. L'esport, entre nosaltres, manca de base; es troba avui edificat en terreny excessivament fràgil i esleuadís, amenaçat sempre de qualsevol trontoll que pot enderrocar-lo en menys temps encara que el que ha servit per portar-lo a la magnitud actual.

Quan a cada principi de temporada llegim els projectes que el senyor president o secretari de qualsevol Club (aquell senyor que probablement en la seva joventut es passava totes les tardes de festa tancat en un cafè fent la "manilla") enuncia, no podem menys de sentir una profunda pena, perquè totes les manifestacions externes de vitalitat de l'esport a casa nostra, no són altra cosa que una pronunciació en el desviament que sofreix. Que els dirigents d'un Cercle divaguïn o profanin el sentit esportiu, concedint copes i trofeus per a concursos entre infants formats per nois de 10 i 11 anys, fent-los jugar una hora i mitja en plena temporada canicular, a risc que els menuts prenguin una insolació, o cometin altres adulteracions per l'estil (exemple: partits de rugby a les tres de la tarda del mes d'agost) podrien, després de tot, considerar-se com actes aïllats d'uns quants irresponsables, que ho són ben

bé, encara que ocupin un càrrec de directiu dins del Club.

Però quan hom pensa que tots aquests esports estan regits per llur respectiva Federació, la norma de la qual hauria d'ésser el fer íntegrament obra esportiva, avantposant als interessos d'uns quants, els interessos generals i la bona reputació de l'esport, i que en lloc de fer-ho es dedica purament i exclusivament a la petita feina de casinet, arrodonint amb combinacions més o menys tortuoses tots aquests programes que organitzen els seus adherits en un excessiu afany mercantilista, essent encara més la migradesa en la constitució del nostre esport.

Aquest judici no és contra els homes d'avui ni els d'ahir, es refereix a la marca que porten aquests organismes que tan malament entenen llur missió.

I, no obstant, si un canvi ha de produir-se en el moviment esportiu, hauria de procedir d'aquests organismes superiors, i ho podrien aconseguir si d'una vegada per totes, sabessin mirar l'esport en un terreny quecom més elevat del que solen fer-ho actualment.

Quants Clubs de futbol hi ha actualment a Catalunya, que tenen un camp de joc en el que hi manquen les dutxes? Quants Clubs de primer ordre són que no disposen d'un petit botiquí per a casos d'urgència? Quants Clubs no trobaríem en els quals no es té prevista l'assistència facultativa i la revisió dels seus jugadors abans de produir un esforç tan considerable com representa una tongada de futbol de 12 mesos seguits?

Si hagués de fer-se l'estadística negra, seria lamentable, denigrant per a nosaltres i per al nostre orgull d'esportius.

Però els organismes federatius no s'entretenen en aquestes "minúcies"; en canvi, la cabuda d'espectadors en un camp de joc i els rengles de seients que hi ha, és objecte d'una depurada revisió i minucios exam. Són aquests, detalls que demostren l'endarreriment de tota l'obra esportiva a casa nostra. I és que la preocupació de l'espectacle s'imposa per damunt de tot altre punt de vista. És lamentable consignar-ho, però és així.

## REMARKS

La travessia del Canal de la Mànega s'ha portat molt aquesta temporada.

No fa faires dies, miss Gleitz, de professió dactilògrafa, es llençà a mar, a Folkestone, per intentar la travessia. A 7 milles, els enramaments l'obligaren a desistir.

Males llegendes pretenen que la dactilògrafa prenia el seu bany quotidià i els corrents l'arrossegaren; sort d'una barca de pescadors que la recollí. En tornar a terra, anuncià que havia volgut travessar el Canal.

D'altres n'hi ha que en el seu cas s'haurien ofegat.

\*\*\*

Els nostres boxadors tenen un tarannà de "torero", sobretot quant a confiar en les intervencions sobrenaturals. No fa gaire, tot mirant un combat, veiérem en un angle del ring, mig tapat per una tovallola, un crucifix penjat a les

cordes. Aquest detall té més importància del que sembla, perquè el boxador que l'hi havia fet posar té un parlar totalment renyit amb l'obra de la Lliga del Bon Mot; ben bé engega tres flastomies entre paraula i paraula.

\*\*\*

Sabem d'un altre que es gasta els estalvis en cera per una imatge de la seva particular devoció, gràcies a la qual, des que practica tan pietós costum, no ha tornat a trencar-se cap os de la mà.

\*\*\*

Al moment de començar el darrer combat de la vetllada l'altre dijous, un espectador exclamà: —Heus ací un combat ben desigual: la lluita entre el "Canari" i el "Matxo".

\*\*\*

Al nostre agent de publicitat el cap li roda. Els "Diatto" guanyen més curses que vegades surt L'ESPORT CATALÀ, talment que ens ha proposat que sortim dos cops per setmana per donar l'abast a tantes victòries.

\*\*\*

Boxen dos pesos ploma. L'un d'ells es cobreix. Els ajudants del contrari criden:

—"Duro" al barrilet!

Un senyor de certa edat, que es pren les coses seriosament, fuma "puro" i ja està tip d'esquitxos, segurament gens habitual dels combats, pregunta al seu veí:

—Dispensi. On el porta el barrilet, que jo no el veig en lloc?

\*\*\*

Encara no hem pogut saber de què serveix un cordonet que molts boxadors es lliguen a la cintura, per sota del culant. Segurament que deu ésser per evitar la trencadura.

\*\*\*

El tennis ha estat—i segueix essent-ho per a les persones que ignoren les qualitats que requereix aquest bell exercici—considerat com un esport mundà, reservat només als costums aristocràtics. No fou d'estranyar que els soviets, en els principis de llur governament, amb tot i haver prestat una molt gran atenció a la pràctica dels exercicis físics, que mai cap altre Govern de Rússia havia tingut, abolís el tennis. Pel que es veu, era un esport massa aburgesat.

Però avui els Soviets han canviat de pensar, i el Consell Superior de Cultura Corporal ha inclòs el tennis en la llista dels exercicis autoritzats i recomanats a Rússia. És més, s'ha organitzat un torneig internacional que se celebrarà a Moscou del 12 al 20 de setembre; hi ha interès a què hi concorrin les millors raquetes mundials.

Celebrem aquesta reivindicació que es fa al tennis, però ho sentim per En Josep Pla que tanta renúncia ha mostrat sempre per aquest esport.

\*\*\*

La Federació Catalana de Futbol ha anunciat en una nota semi-oficiosa que espera per al dia 13 l'indult, motiu pel qual ajorna la confecció del calendari del Campionat fins al dia 19.

Hi ha impaciències contraproduents.

\*\*\*

En una recent prova ciclista hem vist amb satisfacció que un metge seguia la cursa, per acudir amb oportunitat en cas d'accident.

Per dissort, no sabem per què, l'home agafà la mania d'anar molt endarrera, amb la qual cosa, com que no hem arribat prou amunt per disposar d'un cotxe exclusivament per al metge, els acompanyants d'aquest no veieren res de la cursa, i, per afegidura, no pogué socórrer tres corredors accidentats, perquè el metge venia tan lluny que els ciclistes que el necessitaven si haguessin hagut d'esperar-lo prou s'haurien escolat. Els inconvenients dels "debutos".

**Societat General**  
**d'automòbils**

**FIAT**

Agència exclusiva  
Carrer de Mallorca, 277  
**BARCELONA**

# L'extraordinari atleta finlandès Paavo Nurmi

*Hecatombe de records - Als Jocs Olímpics de París - El duel Nurmi-Ritola  
Un tràgic cross-country - La quàdruple victòria de Paavo Nurmi, el gran  
triomfador dels jocs de 1924*

Després de la seva esclatant victòria damunt Wide, restava a Paavo Nurmi una anyada per a preparar-se per als Jocs Olímpics de París de 1924.

Quaranta vuit nacions entrenaven llurs millors atletes. La VIII Olimpíada es presentava, doncs, com la més important dels temps moderns. Nurmi, desitjós que Finlàndia assolís un primer lloc en la classificació general, establí un pla de batalla encaminat a aquesta finalitat. Tots els atletes finlandesos devien sacrificar llur amor propi per tal que llur país aconseguís la màxima puntuació. L'establiment de nous records del món havia de deixar-se de banda i atendre's únicament a batre els atletes estrangers que poguessin decantar la puntuació en contra de Finlàndia.

Mancat d'adversaris, Nurmi, com de costum, s'entrenà tot sol contra el rellotge, el testimoni i jutge a la vegada de les seves proeses.

I els periòdics assabentaren a les nacions esportives estupefactes la nova de les victòries de Nurmi.

Un dia el finlandès volador abaixà a 3 minuts, 52 segons 3/5 el seu record dels 1,500 metres, que havia fixat en 3 minuts, 53 segons en ocasió del seu match amb Wide. Un altre dia, Nurmi abaixava de 8 segons el record del món dels 10,000 metres, establert per Kolhemainen a Estocolm amb 14 m. 36 s. 6/10. Posteriorment corregué uns 3,000 metres en 8 m. 26 s. 6/10, i això representava encara un altre record del món.

Els Jocs arribaren. Nurmi deixa al seu compatriota Ritola la tasca d'assolir per a Finlàndia les victòries en els 10,000 metres i 3,000 metres steeple. L'abstenció de Nurmi en aquestes dues proves augmenta l'interès per als 1,500 i 5,000 metres, que es corregueren el dijous 10 de juliol, amb dues hores d'interval.

Nurmi participà en les dues proves; Ritola es reservà per als 3,000 metres.

La sortida dels 1,500 metres fou donada a les quatre. Hom descomptava un duel entre el finlandès i l'anglès Stallard. Això mateix preveia Nurmi i obrà en conseqüència. Al tret de pistola, Lowe, el vencedor dels 800 metres, prengué la davantera i durant un centenar de metres portà un tren accelerat. Després frenà sobtadament. La seva intenció era portar la cursa a un tren moderat a fi i efecte de proporcionar al seu ràpid compatriota Stallard l'ocasió de guanyar, gràcies a un esprint en els darrers cent metres.

Però Nurmi coneixia la "punta" final de Stallard. A més a més, Nurmi no és home que es deixi imposar aquest o aquest altre gènere de cursa. Segueix la seva tàctica. Sap quin ha d'ésser el seu temps a cada volta. No escolta altres consells que els del seu rellotge. Així, quan Lowe, després de la sortida del primer viratge ral·lant el tren, Nurmi passà, a l'exterior, tots els concurrents; només els americans Watson, a la primera volta, i Richardson, a la segona, l'estacionaren obstinadament. Nurmi, a un tren d'infern, però sense que semblés donar el màxim, corregué cap a la meta. En la línia recta de l'arribada no li calgué pas esprintar. Unicament s'espavil·là una mica quan el clam del públic li féu girar el cap i veure el suís Schärer i l'anglès Stallard disputar-se el segon lloc, que guanyà el primer.

Nurmi trepitjà la línia d'arribada als 3 minuts, 53 segons 3/5; no havia batut el seu record del món, però sí el record olímpic que detentava l'anglès Jackson des dels Jocs de 1912 en 3 minuts, 56 segons 8/10.

A les sis menys deu minuts, no feia encara dues hores que els 1,500 metres havien finit, hom cridà els concurrents a la línia de sortida dels 5,000 metres. Els deu mil espectadors bullien d'impaciència a l'espera del duel Nurmi-Ritola. Hom descomptava una lluita punyent entre els dos finlandesos. Ritola, amb mal temps i damunt d'una pista humida, havia, el diumenge anterior, batut en 30 m. 23 s. 1/5 el record del món dels 10,000 metres. Aquest fuster de trenta quatre anys, que n'havia passat catorze als Estats Units on als 29 començà d'entrenar-se en la cursa a

peu, havia donat la impressió d'ésser l'únic corredor capaç de posar Nurmi en perill. Hi havia també el suec Wide, però aquest havia estat batut per Ritola en els 10,000 metres i per Paavo Nurmi en la milla i en els 1,500 metres a Estocolm.

Com tothom esperava, els 5,000 metres van circumscriure's a un match Ritola, Wide i Nurmi.

Als 3,500 metres, Wide s'endarrerí, i el match fou aleshores entre Ritola i Nurmi. Els dos finlandesos corregueren colze a colze. Mil metres abans del final, Nurmi s'apressà. Als 600 metres de l'arribada Ritola n'havia perdut quatre i hom el considerà batut. Tanmateix Ritola guanyà el temps perdut i els dos rivals efectuaren plegats la darrera volta a una passa de diferència. A l'entrada de la línia recta la posició dels dos adversaris no es modificà. Unicament Nurmi girà el cap per vigilar els esforços de Ritola i disparar en cas d'haver-n'hi hagut necessitat. En la mateixa posició tots dos franquejaren la línia d'arribada a un metre de distància en 14 minuts, 31 segons 1/5. El record olímpic de Kolhemainen restava batut, però Nurmi no havia abaixat el seu record del món de 14 m. 28 s. 1/5.

L'endemà, divendres, a les dues de la tarda, el disputà el cross-country. Feia una calor tòrida. La insolació féu presa en els corredors d'una faiso terrible. Els abandonaments foren nombrosos. Diversos atletes hagueren d'ésser transportats a l'hospital. La part tràgica arribà al màxim quan darrera Nurmi i Ritola els altres concurrents aparegueren a l'interior de l'Estadi de Colombes. Els uns corrien contra direcció, altres, enlluernats, cecs, queien com titelles, altres voltaven sobre llur eix com baldufes. L'aragonès Andia, arribat en vuitè lloc, no pogué discernir on era l'arribada i es desplomà abans d'atènyer-la. El francès Marchal s'aturà vint passos abans de la meta i tintinejant com un embriac, anà a ajeure's damunt l'herbei. Un finlandès es capbussà en la sorra del saltador a l'entrada de l'Estadi.

Per sort cap d'aquests accidents tingué conseqüències greus. Dos dies després tots els accidentats estaven del tot restablerts. Però hom havia corregut el risc que l'atletisme desmereixés als ulls dels profans.

Nurmi, en aquesta prova, reforçà la seva reputació d'invencibilitat. La calor extremada no influí el més mínim en l'esforç d'aquest home del Nord, més acostumat a les temperatures glacials

que a una atmosfera de 40 graus. Frapà una vegada més per la seva vàlua atlètica meravellosa i per la seva adaptació física instantània a no importa quina circumstància. Mostrà que era evidentment el super-home de l'esport.

Vint-i-quatre hores després va vèncer i féu vèncer Finlàndia en els 3,000 metres per equips. Nurmi recorregué la distància sense presses, bo i vigilant els seus compatriotes i ajudant-los quan perdien terreny. No obstant, va batre el record olímpic d'aquesta cursa, millorant-lo en més de 10 segons.

Aquestes foren les quatre victòries de Nurmi als Jocs Olímpics de París. El campió finlandès superà la triple gesta de Kolhemainen als Jocs de 1912. Guanyà els 1,500 metres, els 5,000, el cross individual i per equips, i els 3,000 metres individual i per equips. Proporcionà ell tot sol 40 punts a Finlàndia, sense comptar els 20 punts assolits pels altres compatriotes seus. Fou, en una paraula, el gran triomfador dels Jocs Olímpics de 1924.

Parvus

## L'actualitat futbolística

### Parlant amb el senyor R. C. Secretari del Comitè directiu de la Federació Catalana de Clubs de Fútbol

Fa pocs dies van prendre possessió de llurs càrrecs els nous membres que en l'exercici actual han de constituir el Comitè Directiu de la F. C. de C. de F., sota la presidència d'En Ricard Cabot.

Amb el desig de servir els lectors de L'ESPORT CATALÀ una informació d'actualitat, a l'objecte de poder assabentar al públic esportiu d'unes quantes coses que li són d'interès conèixer, varem creure que una visita al senyor R. C., secretari del Comitè "regional", ens facilitaria la nostra tasca, per tal que el senyor R. C., pel càrrec que ocupa, és naturalment, el més indicat per comunicar-se amb la massa esportiva sobre aquells afers que despertin una molt justa curiositat entre els aficionats al fútbol, i fan esperar un aclariment autoritzat i unes declaracions precises per persona assabentada.

Per això que varem dirigir-nos a un bon amic nostre i del senyor R. C., per tal que ens el presentés per exposar-li la nostra demanda, i amb aquest objecte férem cap al carrer de Bilbao, on té les seves oficines la F. C. de C. de F.

El senyor R. C. estava una mica atrafegat, però va saludar-nos molt afectuosament i seguí despatxant la correspondència del seu càrrec.

Als deu minuts ens assegüem davant per davant en la companyia del bon amic que havia fet les presentacions, i nosaltres exposàrem el nostre desig:

—Vostè ens perdonarà, senyor C., que vinguem a molestar-lo; però, francament, recent encara



WIDE, RITOLA I NURMI

en els 5.000 metres de les Olimpíades de París, la prova de fons més asprement disputada :: Nurmi, col·locat aquí en tercer lloc, en resulta també vencedor... pocs minuts després d'haver guanyat els 1.500 metres

la presa de possessió de vostès en els nous càrrecs del Comitè Regional, i havent correspost al Terrassa F. C. i per tant a vostè que n'és el delegat, ocupar la secretaria, hem cregut que el nostre deure era venir-lo a trobar per fer-li unes quantes preguntes sobre afers que vostè ens pot perfectament respondre...

—Això sí que no—ens contesta el senyor R. C.—De cap de les maneres. Sóc enemic d'interviús i vull passar pesapercebut de tothom. Fins ara no he anat mai pels diaris, i vull que d'ara en davant segueixin sense ocupar-se de mi. Ho sento molt, però no puc complaure'ls.

—Però senyor C., vostè en fa un xic massa. Es un excés de modèstia i de susceptibilitat. Consideri que el nostre deure és informar; que vostè ocupa un càrrec i es deu al públic, a la massa esportiva, que té dret a fer-li preguntes.

—Li dic que no, i no s'ofengui; però no fa pel meu caràcter...

—Escolti, senyor C. Ho podem arranjat. Nosaltres necessitem parlar d'afers de futbol i vostè és la persona indicada per contestar les preguntes que hem de fer. Vostè contesti'ns, faci'ns aquest favor. Nosaltres ja no hi posarem el nom; només direm que hem parlat amb el secretari del Comitè Regional.

—No puc, no puc i no puc.

—No posarem ni que haguem parlat amb el secretari. Posarem que hem interviuat persona caracteritzada dintre de la Federació.

—No insisteixi perquè és inútil. L'amic aquí present ja sap que no m'agraden aquestes coses.

—Sí, ja t'ho deia—ens interromp el bon amic que ens ha presentat.—En C. no vol dir mai res. Va a temperaments això. Què vols fer-hi.

—Però, escolti senyor C.—tornem nosaltres—. Paraula d'honor que no el posarem en cap compromís. Són preguntes innocents les que li pensem fer. No el comprometerem per res.

—De cap de les maneres. Es un criteri absolut que em tinc format i no vull trencar-lo.

—Sr. C., posi's a la raó. Precisament no fa gaire la Federació va prendre l'acord de facilitar després de cada ple que celebri una nota oficiosa dels acords que es prenguin. Vol dir que vol estar en contacte amb el públic. No comprenem, doncs, aquesta negativa tan absoluta. La seva actitud, si vostè vol, la comprenem fins a cert punt, però no ho dubti, és d'un rezel excessiu.

—Precisament a aquestes notes de la Federació m'atenc. Allà els ho diem tot. Jo no vull dir res més. Atenguin-se a aquestes notes, i deixin-se de cap més comentari. I precisament els haig de dir—nosaltres respirem: a la fi sortia una declaració; prou que ens havia costat d'arrencar!—els haig de dir que estiguin "al tanto", perquè hi ha algú que té interès en tergiversar les coses i tenim notícies que facilita a la Premsa informacions que no estan d'acord amb la veritat, i s'ha d'anar amb molt de compte, perquè després tot s'emboïga. La nota de la Federació i res més. Allà els direm el que hi ha. M'atenc a aquesta nota,

—I és algú d'aquí dintre el que facilita aquestes informacions tendencioses?

—No ho puc dir; no ho puc dir.

—Però cedeixi. Miri—diem amb el to més dolç que sabem—nosaltres, per exemple, volíem preguntar-li—fixi's que no és res comprometedor!—per què s'ha constituït el Grup C....

—No ho està de constituït encara. L'estem organitzant.

—Molt bé. Doncs el per què l'estan organitzant. Ja suposem que deu ésser perquè el futbol ha pres aquesta gran volada i hi ha Clubs que mereixen un lloc més alt que el del Grup de Promoció. Tenen categoria superior a segona lliga...

—No insisteixi, perquè no puc dir res. Demés, això és matèria del secretari de la Comissió de Reglaments. Vagin a veure'l, que a aquest fins i tot li agradarà que els diaris en parlin.

—I qui és aquest senyor que li agrada que els diaris en parlin?

—En Rossell. O sinó vagin a veure el senyor Cabot...

—Senyor C. posis a la raó. Veu, per exemple, és interessant saber si la Federació ha pres algun acord, o si té algun projecte davant del fet que la Federació espanyola hagi resolt que els partits del Campionat peninsular s'han de celebrar en camp d'herba, el que descarta a Catalunya tota possibilitat de presenciar partits d'aquesta naturalesa. Podríem parlar del partit Paris-Catalunya que es prepara... Vostè pot dir-nos coses interessants i que no el comprometin...

—He dit que no. De cap manera.

—Senyor C. Ho sentim molt, però ja veiem que no hi ha res a fer.

—No s'ho prengui malament. Jo aquí sóc el delegat del Terrassa. Ho he estat de fa molt temps, i mai m'he cuidat de res més que de les coses que afecten a aquest Club. No m'agrada figurar... Ara em veig obligat a ocupar la secretaria del Comitè i espero amb candeletes deixar-la per tornar-me'n a casa i que no es parli de mi. De cara als daïris, res. No sóc amic d'interviús. Ara, si el senyor "Berenguer" vol altre dia particularment parlar de coses del Terrassa amb el senyor C. amb molt gust l'atendré. Jo sóc aquí per servir el Terrassa. Dins de la Federació no sóc ni del grup de l'Espanyol ni dels de l'altra banda. Del Terrassa i prou. Si em pregunta si el Terrassa l'any que ve serà campió, li diré que potser ens quedarem a la cua...

—Senyor C....—interrompérem nosaltres per evitar escoltar confessions desagradoses.

—A mi el càrrec no em vesteix. Ja li dic que espero deixar-lo per no tornar a pujar mai més aquestes escales. Li repeteixo que ho sento, però no s'ofengui per la meua actitud.

—De cap manera. Comprenem que va a temperaments això; ara que trobem la seva reserva excessiva. Perdoni'ns i hem tingut molt de gust en conèixe'l.

—El gust ha estat meu.

I vàrem sortir de les oficines de la Federació.

El que ens havia dit el senyor C. era prou interessant per al nostre fet.

El senyor R. C. ens perdonarà, però nosaltres estem acostumats a sortir-nos amb la nostra. El periodista que s'estimi quan va a veure un senyor que es tanca en la negativa més absoluta, per més que aquest faci, no marxa mai "de buit"; i la intervü surt.

El senyor R. C. no vol dir res. Nosaltres, en canvi, creiem que els esportius tenen el dret de saber què pensa de determinats afers d'esport el secretari del Comitè Regional. Respectant la modèstia d'aquest, ja veu que ens limitem a anomenar-lo amb les inicials R. C. Ara, que trobem massa closa aquesta actitud. Des de L'ESPORT CATALÀ no ens mengem cru a ningú, i molt menys a cap membre de la Federació perquè se'ns posin aquests rezels.

Li agraïm molt l'haver-nos facilitat el poder fer aquesta intervü amb aquest to d'amenitat, i en renovar-li les nostres excuses, hem de sincerar-nos una vegada més. El senyor R. C. està en el seu dret de tancar-se en el mutisme més absolut. Però nosaltres tenim el compromís aquesta setmana de publicar una intervü amb el secretari del Comitè Regional de la Federació Catalana de Clubs de Futbol, que s'escau ésser el senyor R. C., i no podem mancar a l'obligació. I tots dos quedem bé.

August Berenguer

### L'obra del C. E. de C.

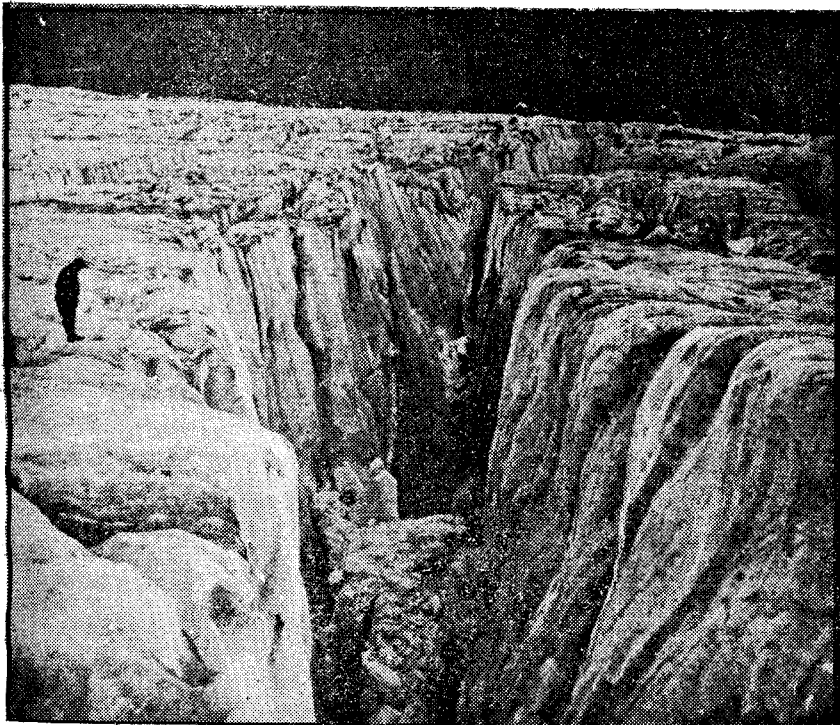
## Catalans als Alps

Anys ha que un corrent apreciable de l'excursionisme català s'emprenqué les ascensions muntanyenques pels viaranyes que, corrent el temps, tenien de dur-nos als Alps, cercant les més pures emocions de l'alpinisme.

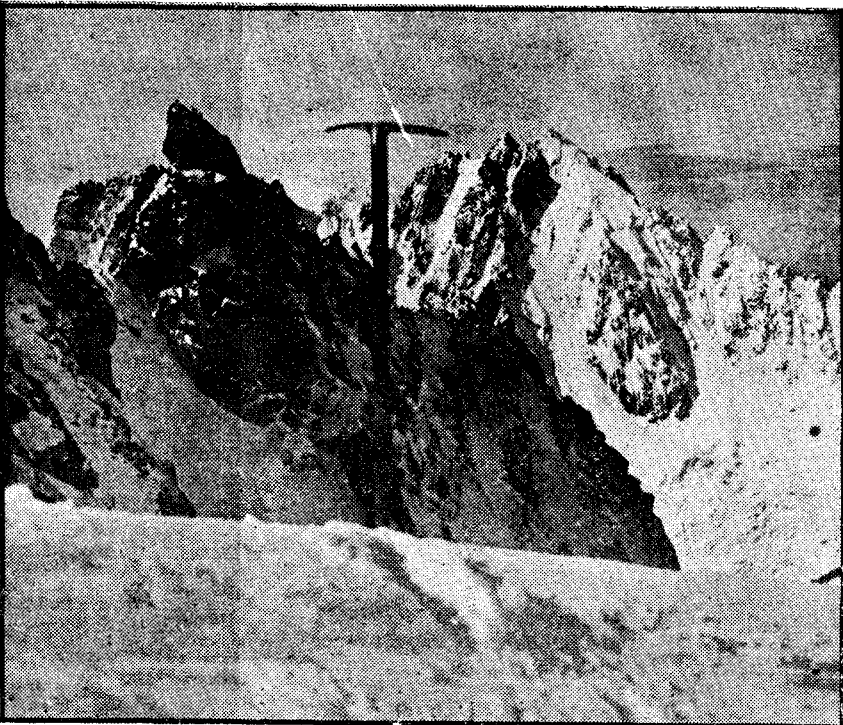
Quan en gran nombre els catalans ens empenquem el costum d'excursionar sovint pel Pirineu Central, la cadena muntanyenca que ens separa del Llenguadoc i el País Basc, ens semblava prou complicada i els cims de 3.000 a 3.400 metres prou interessants perquè, en algun temps, la nostra activitat no pensés a dirigir-se envers les muntanyes de l'Europa Central i llurs altituds de 4.000 a 4.800 metres, colgades en llurs immenses gèleres i redreçades en difícils i reptadores agulles.

Aleshores, una visita a les muntanyes de Suïssa no era més que vaga illusió que, qui sap el temps que ens semblava tardariem a realitzar; però coneguts per la gran majoria dels nostres davancers els nuclis del Pallars, la Maladeta, el cercle de Lis i el massís calcarí de Gavarnie, veiérem poc temps després, en llur activitat, els catalans dirigir-se al Montblanc, la Jungfrau, l'Aletschhorn i el Cervin, conquerint aquests cims en diverses excursions d'istiu.

Després vingueren les grans ascensions a la



La Gelera d'Argentièrre



Vista de l'Agulla Verda

Meije i la Barre des Ecrins en el Dauphiné, i l'Agulla d'Argentiére, en el massís del Montblanc.

Enguany, la nostra Secció d'Esports de Muntanya ha entrat en un bell període de prosperitat, en el qual es miren de fit a fit les gestes difícils de l'alpinisme mundial. Hem entrat en el període en què les impressions són filles de l'acurada observació i no pas d'un fracàs o d'una victòria circumstancials. Els Alps constitueixen, doncs, una bella fallera dels alpinistes que hi ha al Centre Excursionista de Catalunya. Som ja lluny del temps en que hom esguardava amb il·lusió les reproduccions fotogràfiques de les gestes de l'home en la seva lluita amb les més ferrenyes muntanyes.

Del Pireneisme a l'Alpinisme hi ha sens dubte gran i profunda diferència; bé es pot dir que no té idea de les dificultats de l'alpinisme el qui no ha passat dels cims i geleres del Pireneu Central, encara que això es fes a l'hivern.

La dificultat varia notablement, en quantitat i en qualitat, entre una muntanya pirenenca i una muntanya dels Alps, en la mateixa altitud.

Hi ha, demés, les grans dificultats subjectives del temps i el mal de muntanya, que sovint es presenta en bons muntanyencs i que no respecta la millor constitució i adaptació. Això, no obstant, és evident que d'un bon pireneïsta se'n pot esperar un alpinista, amb més o menys dificultats i treballs, que la bona voluntat sabrà vèncer.

El temps és sempre una incògnita a desxifrar per a tot excursionista català que espera els quinze dies de vacances d'estiu per a recórrer alguna regió alpina o, més encara, per efectuar alguna ascensió més amunt dels 4.000 metres. És complicat arribar al cim, àdhuc en el cas de disposar de bons guies, cosa no sempre segura, i de molt temps, el que no és pas a l'abast de molts.

I veus ací que en el mes de juliol darrer, la muntanya no ha volgut visites, i ha rebutjat les caravanes de membres de la Secció que s'han dirigit vers les Valls de l'Isère i de l'Arve cercant ocasió per ascendir a algun dels cims eminents de la frontera franco-suïssa. Els temps en ha rebutjat als massissos dels Grans Rousses, de la Vanoise i del Montblanc, tenint la contrarietat de veure, en tornar vers el sud de França, com el sol lluita esplendorós i el bon temps s'anunciava, massa tard per a nosaltres, dissortadament. En aquestes excursions es visitaren la majoria dels Alps francesos, des de la Meije a Ginebra, cercant inútilment el bon temps.

Mentre unes caravanes tornaven a Barcelona, altres dues en sortien, la una vers al massís del Montblanc i l'altra Ventimiglia i Milà vers els cims verticals i feréstecs del Tirol dolomític.

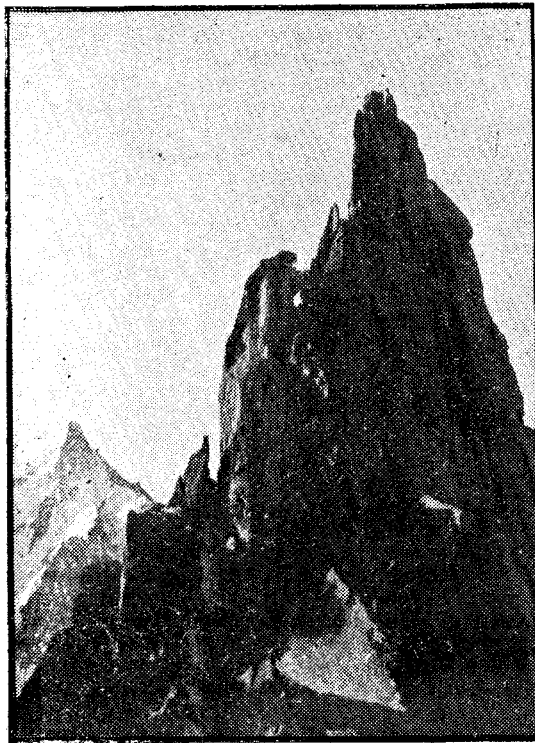
Afavorides pel bon temps que ha caracteritzat la primera quinzena d'agost, aquestes caravanes s'han apuntat èxits importants, arribant als cims de més interès d'ambdues contrades. Exit merescut, donades les facultats dels millors dels nostres companys, legítima compensació als esforços de les caravanes que intentaren escalar els Alps en el mes de juliol.

Alguns dels més famosos i difícils dels cims llista dels visitats per les caravanes de la Secció Esmentem-ne el Montblanc (4.811 m.), que Esmentem-ne el Montblanch (4.811 m.), que és la cinquena vegada que rep caravanes catalanes; l'Agulla d'Argentiére (3.907 m.), que rep ja la segona caravana catalana, i l'Agulla du Grand Charmoz (3.400 m.).

Aquesta darrera ascensió representa un èxit notable per als alpinistes que hi arribaren, i ve a demostrar que a la nostra terra hi ha muntanyencs de bon tremp, car és aquesta una de les agulles més difícils del veïnatge del Montnvers, vers on s'han dirigit darrerament els esforços dels alpinistes més arriscats d'Europa, per tal de conquerir les darreres agulles que resten encara verges de petjada humana.

Entre els cims conquerits per catalans en el grup de les Dolomites, cal esmentar el Rosengarten, el Koeningspitze, les dues germanes (Zwei Sinnen) i la Marmolada, muntanyes que són constituïdes per formidables parets de roca, completament verticals, que necessiten especialistes de l'escalada. Es aquest el diguem-ne "desiderata" de l'alpinista, on es posen a prova la serenitat, la seguretat i l'acrobàcia.

Finalment, corresponent a les amables invitacions del Comitè Central del Club Alpi Francès i de la seva Secció de Briançon, el nostre Centre estarà representant en les festes i excursions que se celebraran a darrers d'agost i en el primers de setembre en els Alps del Dauphiné, amb motiu del cinquantenari de la fundació de l'esmentada Secció del C. A. F. i de la inauguració dels Xalets-



L'AGULLA DEL GREPON (3.482 metres)  
vista des del Grand Charmoz

Hotels del Carro i de l'Iseran, situats en collades molt interessants d'aquesta banda dels Alps.

En el seu dia donarem a conèixer la tasca del representant del Centre Excursionista en les excursions que hi ha organitzades per la dita Secció de Briançon a la Meije, el Pelvoux i el massís del Galibier.

L'alpinisme català pot, doncs, enguany considerar-se satisfet.

Deixant de cop i volta els vells cims del Pireneu, la Secció d'Esports de Muntanya ha realitzat bellament la seva il·lusió d'un dia, i avui Barcelona compta amb un nucli d'alpinistes que poden anar a tot arreu sense fer un mal paper. És a dir, avui tenim ja un lloc interessant dins de l'alpinisme mundial i podem esperar els dies a venir amb el cap ben alt...

Miquel González i Llubera

## NATACIO

A BILBAO

*Els Campionats peninsulars han constituït un triomf absolut dels representants de Catalunya, que ha assolit 40 punts contra 11 fets per Biscàia, classificada en segon lloc*

*Francesc d'Arenys ha establert dos nous records d'Espanya*

Bilbao, 29. El temps és plujós, però això no obstant el públic ha acudit molt nombros a Alguerto, car aquests campionats havien despertat molt d'interès entre els aficionats bilbaïns. Amb tot i el seu esportivisme, s'ha palesat que encara no està molt preparat en aquest esport, i alguna de les performances realitzades han passat gairebé desapercbedes. Val a dir, però, que el públic, portat com és lògic per un corrent de simpatia força accentuat pels elements locals, ha quedat quelcom decebut en veure que totes les proves passaven als catalans, els darrers resultats dels quals havien estat posats en dubte. Els catalans han produït una grossa impressió i han lluitat amb una admirable tenacitat.

La nota sobresortint d'aquesta primera jornada és, a part el superb triomf dels catalans i molt especialment del Club Natació Barcelona, el fracàs de Méndez, en el qual semblava havia de trobar-se amb el més temible adversari. No ha estat pas així i Méndez acusa una manca de facultats, més pròpiament perquè en ell s'observa la manca d'un mètode d'entrenament.

En els 1.500 metres, veient-se lluny dels davanter, ha abandonat als 700 metres, ense lluita.

Aquesta ha estat interessantíssima en la prova dels 400 metres braça de pit, la qual ha servit perquè Francesc d'Arenys, establís el nou record d'Espanya amb 7'3" 1/5, gallejant d'un perfecte estil. En Tusell, que el seguia, s'ha classificat amb 20" de diferència. Els relleus de 5 x 50 han estat igualment guanyats

pel C. N. Barcelona, l'equip del qual, integrat per Tusell, Gibert, Basté, Berdemàs i Farrés ha corregut amb un excés de confiança que per poc li costa un contratemps, car l'equip donostiarra, sobre tot per l'esforç de Farge, ha aconseguit en cert moment un lleuger avantatge. Finalment, però, pogueren ésser dominats i vençuts.

Els 100 metres espatlla, ha servit perquè Hill, un alemany que ha presentat el Santander, fes una exhibició magnífica, però per la seva qualitat d'estranger el títol de campió recau en Lluís Gibert, per bé que de moment el jurat s'abstingué de proclamar cap de cissió.

Dels 100 metres lliures calgué fer-se'n eliminatòries, venent a la final En Pinillo, i sense haver-hi gran lluita tingué ocasió de fer una bella cursa.

### Resultats

#### 1.500 metres

- 1.—Artigas (C. N. Atlètic), 26'35".
  - 2.—Valdés (de Bilbao), 26'39".
  - 3.—Basté (C. N. Barcelona), 26'58".
- Després: Díaz, Llanos, Mendizábal. Méndez es retira als 700 metres.

#### 400 metres, braça de pit

- 1.—Francesch (C. N. Arenys), 7'3" 1/5 (record d'Espanya).
- 2.—Tusell (C. N. Barcelona), 7'23".
- 3.—Fernández Castro (C. N. Barcelona), 7'26".

#### 250 metres, relleus (5 x 50)

- 1.—C. N. Barcelona (Tusell, Gibert, Basté, Berdemàs i Farrés), 2'56".
- 2.—Fortuna, de Sant Sebastià (Méndez, germana Adot, Farge, Sallinas), 2'57".
- 3.—Arenas Club, 3'57".

#### 100 metres, espatlla

- 1.—Hill (Santander), 1'33".
  - 2.—Gibert (C. N. Barcelona), 1'36".
  - 3.—Méndez (Fortuna), 1'44".
- Després: Berjano, Tusell, Garcia.

#### 100 metres, lliure

- 1.—Pinillo (C. N. Barcelona), 1'9" 2/5.
- 2.—Ferrés (C. N. Barcelona), 1'19".
- 3.—Berdemàs (C. N. Barcelona), 1'19".

### Puntuació

Catalunya: 24 punts.  
Biscaia, Guipúscoa i Cantàbria, empatats a tres.  
Per clubs:  
C. N. Barcelona: 15 punts.  
Atlètic de Barcelona, Arenys, Fortuna de Donostia, Arenas i Santander, empatats a 3 punts.

## Magnetos Bosch Bugies

### La segona jornada

Bilbao, 30. — La segona jornada no ha estat més que la confirmació del triomf obtingut per Catalunya en l'anterior. Els salts de palanca foren guanyats per Ortiz, l'únic que realment ha demostrat saber del que anava, car pels altres semblava més aviat una atracció de circ.

En els 400 metre Pinillo ha fet una cursa estupenda, i de bell antuvi deixà molt lluny a Méndez, qui començant la inutilitat del seu esforç optà també per retirar-se, igual que Rimbalt.

En els 200 metres de braça, nova sensacional victòria de Francesc d'Arenys, que ha batut el record d'Espanya, rebaixant-lo a 3'15" 2/5. Ha causat excel·lent impressió.

En els 800 metres relleus, la victòria del Barcelona ha estat neta i quasi sense oposició per part dels donostiarres.

Una de les curses més esperades per part dels bilbaïns, eren els 2.000 metres mar, car amb En Llanos, de Portugalete, hi tenia el públic una gran confiança. Igualment l'Artigas s'ha endut superbament la victòria.

### Resultats

#### 400 metres

- 1.—Pinillo (C. N. Barcelona), 6'18".
  - 2.—Valdés (Arenas), 6'20".
  - 3.—Prats, 6'49".
- Es retiraren: Méndez i Rimbalt.

#### 200 metres (braça de pit)

- 1.—Francesch (C. N. Arenys), 3'15" 2/5 (record de Catalunya i d'Espanya).
  - 2.—Castro (C. N. Barcelona), 3'23".
  - 3.—Tusell (C. N. Barcelona).
- Després: Sego, Llanos i Suez.

#### Relleus 800 metres

- 1.—C. N. Barcelona (Farrés, Basté, Berdemàs, Pinillo), 12'29".
- 2.—Fortuna, 13'13".
- 3.—Arenas, 13'41".

#### 100 metres, femení

- 1.—Senyoreta Méndez, 1'51".
- 2.—Senyoreta Churrucá, 2'12".
- 3.—Senyoreta Barrie.

#### 2.000 metres (mar lliure)

- 1.—Artigas (C. N. Atlètic).
- 2.—Llanos (Portugalete).
- 3.—Díaz (Santander).
- 4.—Mendizábal.

#### Salts de palanca

Ortiz. Els altres, dolents.

#### Salts de trampoli

Campió: Donnemain.  
Segon: Ortiz.

## Classificacions generals

### Per Clubs

- 1.—C. N. Barcelona, 25 punts.
- 2.—C. M. Atlètic, 19 punts.
- 3.—Arenas, 9 punts.
- Fortuna, 8; Arenys, 6; Alacant, 5; Nàutic de Santander 4; Portugalete, 2.

### Per Federacions

- Catalunya: 40 punts.  
 Biscaia, 11 punts.  
 Guipúscoa, 8 punts.  
 Alacant, 5 punts.  
 En els 100 metres espatlla ha estat proclamat campió En Gibert.

El nocturn de diumenge al C. de M.

## Una victòria dels sabadellencs

Diumenge a la tarda tingué lloc al Club de Mar el segon festival que enguany organitza, i com ja era d'esperar, fou un nou èxit per a l'entitat.

En el terme esportiu no fou tan falaguer l'èxit per part dels del Cadci, ja que per la puntuació establerta la copa de la Secció d'Esports i Excursions del C. A. D. C. I. passa enguany al C. N. Mataró, per haver guanyat les dues curses individuals i dues de relleus, que fan un total de 12 punts, quan el Club de Mar només guanyà una cursa de relleus i el partit de water-polo, que sumen 10 punts; per tant, el torneig d'aquests dos cercles de l'any vinent serà el definitiu per a la professió de la Copa, ja que en l'anterior la guanyà el C. de M.

Ultra el C. de M. i el C. N. S., prengué part en el festival el Gimnàs del C. A. D. C. I., l'actuació del qual és de remarcar, car el vencedor dels 100 metres fou En Vives, conegut bé prou pels aficionats a la natació per militar en les rengles del C. N. Barcelona.

Les proves obtingueren els següents resultats: 100 metres, estil lliure. Primer, Vives, 1' 19" 2-5 (Gimnàs C. A. D. C. I.); segon, Cueto (C. N. S.), 1' 22" 5-10; tercer, Mateu (C. N. S.), 1' 24" 1-5; quart, Mananta (C. de M.), 1' 25" 4-5; cinquè, Vinyals (C. de M.), 1' 50" 1-5. Fou, sense cap mena d'esforç, guanyada per En Vives, els restants, després de mitja cursa, anaren amb el mateix ordre de l'arribada.

100 metres, braça de pit. Primer, Genescà (C. N. S.), 1' 30" 2-10; segon, Trigo (G., C. A. D. C. I.), 1' 35" 3-5; tercer, Prat (C. de M.), 1' 42" i 3-5. quart, Mirandes, 1' 50" 3-5. Genescà és una veritable esperança per aquest estil, per al qual reuneix bones condicions; Prat, del C. de M., féu una bona cursa, i per la seva encara poca experiència, es pot esperar molt més d'ell.

200 metres, relleus estils. Primer equip del C. de M., per Queralt (espatlla), Gibernau (braça), Brun (over), Vila (crawl), 2' 38" 4-5; segon, equip del C. N. S., per Pranser, Feliu, Casaramona, García, 2' 44"; tercer, equip del Gimnàs, del C. A. D. C. I., per Arnó, Trigo, Alvarez II, Vives, 2' 42" 2-5. Fou l'única cursa que guanyà el C. de M., fent-ho d'una manera esplèndida.

50 metres, neòfits (local). Primer, Grasa, 42"; segon, Manzanares; tercer, Pach; quart, Genó. Aquesta cursa fou guanyada amb facilitat pel vencedor.

250 metres relleus, estil lliure (5 per 50). Urimer, equip del C. N. S., per Cueto, Casaramona, García, Genescà, Pranser, 3' 4-10; segon, equip del C. de M., per Fèlix I, Fèlix II, Gibernau, Achon, Vila, 3' 2" 8-10; tercer, equip del Gimnàs del C. A. D. C. I. per Sanchis, Fàbregas, Alvarez, Vinyals, Vives, 3' 18" 2-10. Els representants del C. de M., tingueren desgràcia en els viratges que fou on perderen l'avantatge que de bon començament havien guanyat.

250 metres relleus, estil lliure (10 per 25): Primer, equip del C. N. S., Climent, Saca, Durant, Mateu, Gibrau, Cueto, Casaramona, García, Pranser, Ramonet, 3' 59"; segon, equip del C. de M., per Fèlix I, Fèlix II, Brun, Achon, Alvarez, Mananta, Albesa, Sarsanedas, Prat, Vila, 3' 61".

Partit de water-polo. Bastant fort i dut a gran tren; la igualtat dels dos equips féu que potser en la confiança de guanyar per part del Sabadell, aquest abusés un bon xic de trucs poc recomanables. Guanyà el C. de M. per 4 a 3; haurien pogut obtenir algun gol més, a no ésser pels mularismes amb la pilota d'alguns dels seus components.

L'equip vencedor era: Prats, Cabani, Sarsanedas, Fèlix, Gibernau, Achon i Alvarez.

El festival va ésser presenciat per un nombre molt crescut d'espectadors.

Només és de doldre que per part dels organitzadors es prengui una activitat tan gran als finals de temporada, ja que si des del començament de l'actual haguessin desplegat les energies que avui hi esmercen, no es trobarien amb la penúria actual de nedadors. És d'esperar que els servirà d'experiència per a l'esdevenidor.



FRANCESC, DEL C. N. ARENYS

qui a Bilbao ha batut els records d'Espanya, en els 400 i 200 metres, braça de pit

## Els pròxims festivals del C. N. B. amb el Cesky de Praga

Per als propvenients dies 5 i 7, a les 10 de la vetlla, hi ha anunciada la celebració a la piscina del Club de Natació Barcelona, dels festivals internacionals amb el Cesky Plavecky de Praga. És la primera vegada que visita Barcelona un equip txecoslovac de natació. El grau d'avançament en què es troba la natació a l'Europa Central, fa que aquests festivals adquireixin una gran importància.

La vinguda d'un equip femení dona també un més gran relleu als esmentats festivals.

Entre els elements que componen l'equip txec, cal remarcar, damunt de tots, a Antos, el millor nedador de Txecoslovàquia en velocitat i en mig fons, com ho diuen ben clarament els temps aconseguits en 100 metres 1' 6"; en 200 metres, 2' 3", i en 400 metres, 5' 35".

En l'equip de water-polo, hi ha Sedlacek, capità de l'equip nacional txec, i Reitmann, davanter centre del dit equip.

D'entre l'equip femení, sobressurt Mlle. Mullerova, campiona dels 100 metres espatlla, cinquena en la dita prova de la final als Jocs Olímpics de París, i recordwoman del món l'any 1923.

La totalitat de l'equip estarà compost com segueix:

Nedadores: Mlle. Mullerova, Mlle. Taetermanova, Mlle. Friedlanderova i Mlle. Krongeigerova. Aquesta darrera campiona de salts de trampolí.

Nedadors: Antos, Legat, Kramar, Koutek i Bosina.

**Globus de goma amb anuncis**

Par a establiments, kermesses, festes, balls, etc.

**RAMONDÍAZ**

Urgell, 70, pral., 2.<sup>a</sup>  
**BARCELONA**

Es demanen agents

Waterpolistes: Porter, Busek; defenses, Lancinger i Epstein; mig, Koutek; davanter, Sedlacek, Reitmann.

Suplents: Walter i Kolator.

Com pot veure's és un equip complet de nedadors, waterpolistes i nedadores, que per la fama de què vénen precedits han de donar un gran dia a la natació catalana.

## FUTBOL

Al camp del Sans

## La Unió Esportiva guanya a l'Europa, en un partit que degenera en violentíssim

En sortir del camp de la Unió Esportiva, seguint la corrua immensa de gent que l'emplenà de gom a gom, estàvem dominats per un sentiment de fons disgust, i molts ens dolíem que el camp del Sans, per fets que s'hi donen, sigui a voltes una excepció lamentable quant a la correcció i la sensatesa del públic que, il·lusoriament, ens pensàvem que anava arrelant en les nostres masses esportives. Ja sabem que se'ns retreurrà que a tots els camps de joc ocorren de quan en quan fets reproables, però amb tota la sinceritat hem de dir que l'exaltació passional del públic addicte al club blau-verd supera d'un temps ençà en molt al que ens és donat a presenciar en altres llocs. Podríem explicar-nos aquestes exaltacions desmesurades de la passió—encara que no justificar-les—en matches on va a disputar-se quelcom que afecta directament la vida del club, i ens referim als partits de Campionat, en els quals es decideix un lloc d'honor que és un títol de vitalitat i d'afirmació per a una associació esportiva. Però mai hem trobat explicació possible en què, en presenciar un partit "amistós", o almenys qualificat com tal, el públic perdi els estres fins al punt d'arribar a l'insult, de convertir el match en quelcom de repulsiu, i de manifestar-se de manera grollera i cridanera fins al final.

Podrà dir-se que l'Europa negant-se a admetre un suplent quan s'absentà Balasch donà peu a la protesta. Si aquesta hagués estat mesurada podríem passar-hi, però mai en la forma en què s'exterioritzà diumenge.

No és així com els partidaris del Club de Sans, per altra banda tan meritíssim per les seves pròdigues i fecundes iniciatives, arribaran a consolidar el prestigi de la Unió. Al contrari, amb actes com el de l'encontre del diumenge el que faran és escampar tota la collita assaonada que han pogut aplegar per la tasca ardua i profitosa dels seus directius.

## DISSABTE DIA 5 A LES 10 DE LA VETLLA

Gran festival amb el famós club Txecoslovac

## CESKY PLABEKY CLUB i el seu equip femení

## CURSES - SALT - WATER-POLO

A la piscina del CLUB NATACIÓ BARCELONA  
 AL MOLL DE LLEVANT

Ens dol haver de parlar d'aquesta manera pels bons amics que tenim al Club, però essent abans que tot amics de la veritat, no volem fer-nos còmplices d'actes com el del diumenge.

Poca cosa direm de l'encontre, que tingué una segona part altament repulsiva quant al caire que prengué el joc, brut moltes vegades per una i per altra banda, violent gairebé sempre, i en la qual es veié la mínima qualitat de fútbol que hom pot imaginar-se. Pel que es pogué veure al primer temps, que encara no absent d'aspror tingué bells moments, ens pensàvem que el partit seria dels que deixen bon record. Ens erràrem de mig a mig. Al contrari, resultà un encontre dels que si sovintegessin farien fugir del fútbol a les persones que per damunt de tot l'estimen com bell i honest esplai i com mitjà per atreure al jovent pels camins d'una millora física i moral.

Guanyà el Sans per un punt fet als començaments de la segona part, assolit en bella forma per Monleón. Tant-de-ho que la bellesa amb què fou marcat el gol hagués estat la norma emprada en tots els altres moments de joc. Però, després de fer-se el gol, els uns anaren per anullar l'avantatge i els altres, a conservar-la; davant el perill imminent en què fou posada la porta del Sans repetides vegades per les escomeses dels jugadors de l'Europa i agafant-se al pretext de suposats fallaments erronis de l'àrbitre, començà l'aldarull, que arribà a la màxima intensitat quan l'Europa es negà a admetre el substitut.

Quant al resultat, per bé que fos paradoxíic tenint en compte que es jugà molt més en el camp del Sans en tot l'encontre, el trobem perfectament lògic. Per més que domini un bàndol, res en treurà de profit si li manca la davantera, com fou el cas de l'Europa. L'atac d'aquest, malgrat la bona voluntat i l'ardidesa dels jugadors, fallà en absolut, àdhuc en els jugadors efectius. Els mitjos aguantaren bastant bé la lluita, malgrat que fessin possible les contínues escapades de les ales contràries; però els honors màxims corresponen a la defensa, i principalment a Serra, que fou el més efectiu i que l'energia del qual no traspasà els límits de la correcció per bé que jugués amb braó remarcable.

Quant al Sans, la davantera féu un bon paper, en especial la magnífica ala esquerra. Convindria que altres jugadors treguessin fogositat al seu joc. Els mitjos foren gairebé defensius, i en general nobles. Pel que no podem passar és pels procediments sovint emprats pels defenses, que els valgué un penalty, que Pelaó desaprovà. A

la segona part es retirà Balasch. Pedret hagué d'entrar en acció diferents vegades, fent-ho amb encert.

L'àrbitre fou evidentment coaccionat pel públic en molts moments; la seva actuació no cal dir que fou molt irregular.

En fi, no volem insistir més parlant d'aquest encontre sobre el qual ja hem dit sincerament el



**SANS - EUROPA**  
**Pedret treient una bola a Peiró, el davanter de l'Europa**

que pensàvem. No pretenem pas negar la valentia com mèrit indubtable d'un jugador de fútbol, però quan aquella esdevé una lluita sense treva i degenera en grolleria, alimentada pel fanatisme del públic, és ja quelcom intolerable. Partits d'aquesta mena ens sobren, i més si porten, irònicament, el rètol d'amistosos.

En el partit era disputada una magnífica copa oferta pels nostres amics senyors Esteva i Roé, que s'ha emportat la Unió.

Els equips eren formats de la manera següent: Unió Esportiva de Sans. — Pedret, Perelló, Balasch, Tonijuan, Moliné II, Calvet, Rini, Monleón, Peiró, Martínez i Oliveres.

Europa. — Bordoy, Serra, Alcoriza, Serra, Pelaó, Maurici, Pellicer, Peiró, Cros, Montbrió i Cella.

SMILER.

#### A SANT ANDREU

### *La Unió Esportiva, en la presentació del seu primer equip, bat el Terrassa per 4 a 1*

Ell havia expectació per conèixer el rendiment que produiria la fusió dels equips de Sant Andreu, sota el nom d'Unió Esportiva. Fins ara, degut a l'època d'istiu, els encontres fets eren a base de conjunts incomplets, amb jugadors de reserva, i per tant no s'havia pogut palesar la força de l'equip per al vinent campionat, no sense una mica d'inquietud per part dels seus addictes, davant dels resultats poc falaguers obtinguts recentment, amb els quals no sabien si obrir el pit a l'esperança.

En realitat, l'equip ha millorat, si és que pot mantenir als mateixos jugadors d'ara en tota la temporada, car no tan sols ha conservat els elements de l'any passat, sinó que ha beneficiat en alguna part amb jugadors com Naspleda, Grau i Comas, que han suplert els llocs més deficitaris. Així, doncs, l'equip serà, si fa o no fa, aquest: Naspleda, Soler, Sellarés, Bau, Tomàs, Massagué, Molera, Sala, Grau, Arenas i Comas.

El Terrassa era: Montserrat, Batllori, Humet, Capell, Helvig, Kaiser, Frisat, Canals, Itarte, Broto i Pedrol. Com hom veurà, no és presentat complet.

El partit fou interessant, disputat a estones amb xardor, i en moments adquirí brillantesa. Que el resultat no reflexa amb justesa la valor dels contendents, és innegable, ni tampoc dóna a entendre amb exactitud el domini del partit, car si bé el Sant Andreu atacà molt, no fou pas el seu domini absolut, ans bé, el Terrassa mantingué a ratlla als contraris quasi la totalitat de la primera part, que acabà amb empat a un gol, i si a la segona obtingueren els barrats tan brillant victòria, fou en part degut a un cert desco- ratjament dels tarrassencs, dels quals flaquejà precisament la línia que era completa i que hom creia més ferma: la de mitjos. Per contra la defensa sorprendé pel seu encert.

Ço que més es féu remarcar fou la voluntat posada per la davantera andreuca. Sabem que aquesta línia d'atac flaquejava per la manca de tiradors a gol. Diumenge hom palesà un gran esforç a suplir aquesta deficiència, de tal manera

que els tirs arrularen amb tanta freqüència a la porta del Terrassa que es succeïen d'una manera impensada i perillosa. Més que res a això fou degut el crescut nombre de punts obtingut. En aquest punt es distingiren Molera, Grau i Comas, no quedant enrera els dos anteriors, tots els quals donaren molta feina al porter tarrassenc.

Manca quelcom d'entrenament, és clar, i manca també que ningú no perdi l'entusiasme, que faci anar a rodar el campionat, cosa que no creiem, car els antics jugadors de l'Avenç es caracteritzaven precisament per aquesta qualitat.

Havem de censurar el linesman que discutia amb el públic, el jugador Broto, que s'encarava també amb els espectadors, als jugadors que discutien amb l'àrbitre les seves fallades i a aquest el contestar i disputar amb ell, i per fi l'ardor de Kaiser, molt bèllic amb la seva actitud agressiva, molt poc agradable en un camp de joc.

#### A BADALONA

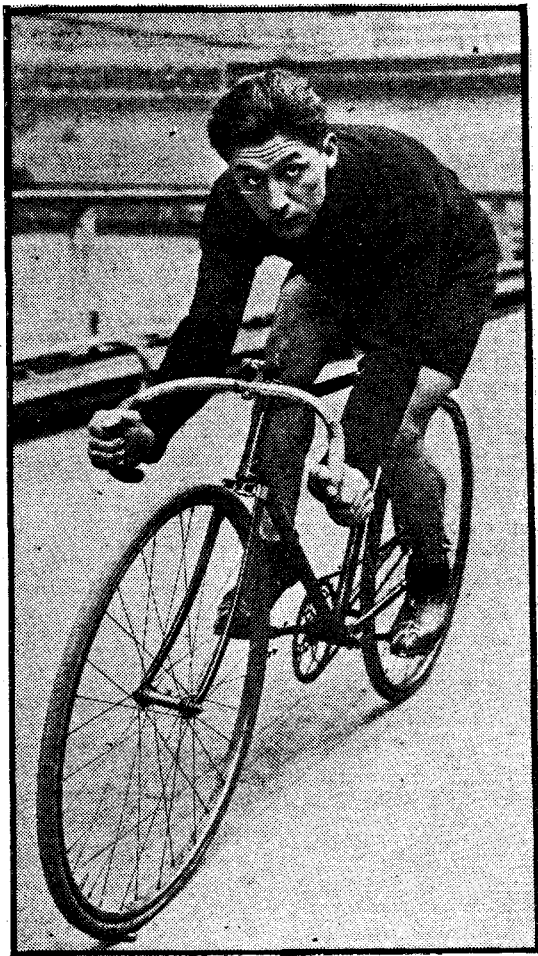
### *El Gràcia vencedor del Badalona per 3 a 2*

Vet aquí un encontre, el de diumenge, al camp de la costa, del qual pot dir-se que hi hagué de tot.

Una primera part sossa i aborrida en què cap dels dos contendents realitzà cosa digna de menció i en la que el Badalona, sobretot, quan bé pot dir-se que no existí, car totes les seves ratlles actuaren amb un descontent inexplicable i amb una inseguretat que deixava parats i confosos els espectadors. Especialment els mitjos i defenses estaven desconeguts.

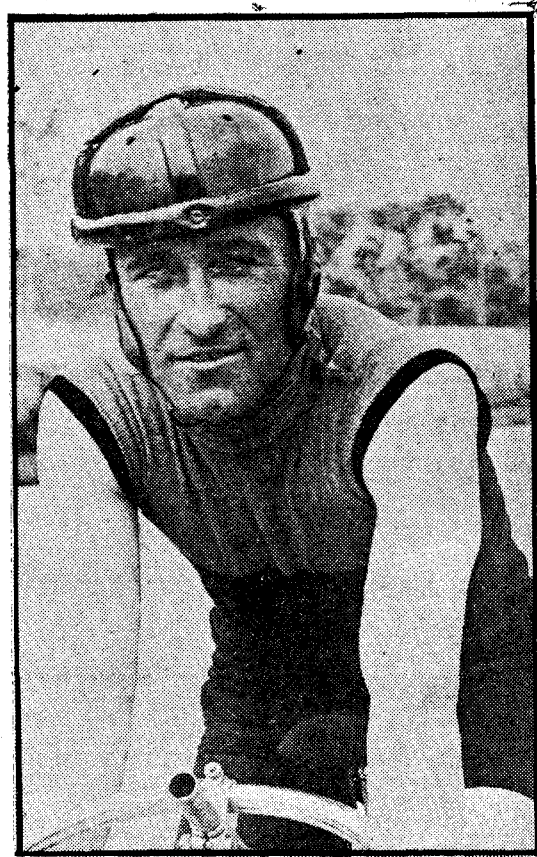
Això, naturalment, féu donar la sensació que els vermells jugaven més, encara que en realitat no fos així, car d'ésser-ho, amb l'empenta en ells característica haurien encara augmentat l'score a favor seu que, en finalitzar el primer temps, els era favorable per dos gols a cap. La culpa principal d'això correspongué al porter blau, que, insegur a l'extrem en la col·locació i en el bloqueig de la bola deixà que hi entressin dos gols mansos i innocents, el primer d'ells als pocs segons de començat el partit.

Al segon temps varià completament la fesomia de l'encontre. El Badalona, amb el marcador en contra, mirà de millorar la seva posició desgraciada i fent tot el possible per aconseguir-ho. Ço que vol dir que per la seva part imposà un tren viu al joc, dignament contestat pels rojos. I amb tot i que la qualitat de joc no assolí l'excel·lència d'altres ocasions, a causa segurament que la nerviositat no els deixava completar serenament les situacions llurs, en la major part del temps portaven la iniciativa i el domini del joc, veient-



**PIERRE SERGENT**

El famós "six-dayman" que correrà a Badalona i Sabadell



**HENRI BREAU**

Un "as" de la pista que també prendrà part a les pròximes reunions internacionals